

Børn ikke skulde hindres i at blive Officerer. Men i den Henseende mener jeg nu, der ikke er noget i Vejen. Naar Smaafolks Børn kunne blive Trafikassistenten og Lærere, kunne de for Lønnens Skyld lige saa godt, ja bedre, blive Officerer, fordi denne Uddannelse ikke koster saa meget. Nej, der er andre Ting, som snarere hindre Smaafolks Børn i at blive Officerer, f. Eks. den anbefaling, om de ere skikkede til Officerer, som de grumme nødtigt faa af deres Kompagnichef, som det allerede er omtalt af det ærede Medlem for Assens (Bærntsen).

Og der er ogsaa en anden Bestemmelse, som kan gøre, at ubemidlede ikke ønske at gaa den Vej. Der er jo en Bestemmelse, som i Grunden umyndiggør de ubemidlede blandt Officererne, i alt Fald overfor et bestemt Spørgsmaal, med Hensyn til om og hvornaar de maa gifte sig. Vi have en kgl. Anordning af 14. Marts 1870, som, saa vidt jeg ved, endnu staar ved Magt — ganske vist er den ændret, som jeg senere skal komme til —, der lyder saaledes: „Premierløjtnanter, der ønske at indtræde i Ægteskab, skulle, forinden der meddeles dem Giftermaalstilladelse, bevisliggøre, at de enten selv eje en saadan Formue eller med deres Brud erholde et saa stort Tilskud, at de foruden Lønningen ville komme i Besiddelse af en aarlig Indtægt af 600 Rd., saa længe de ere i yngste og næstældste Lønningsklasse, og af 450 Rd., saa længe de ere i ældste Lønningsklasse.“ Ja, den Bestemmelse virker jo blot for de ubemidlede Børn. De, som have Midler, kunne gifte sig, naar de ønske det, men de, som ikke have Midler, de Premierløjtnanter, som ikke eje, naar de ere i yngste Lønningsklasse, 30,000 Kr., som de kunne tage Rente af, eller naar de ere i ældste Lønningsklasse, 23,000 Kr., til dem siger man: „I maa ikke gifte jer. Det er jo ligefrem at gøre dem umyndige, og jeg synes, det er en Bestemmelse, som skulde ændres, naar der tales om, at der skal være en saadan Ordning, at Smaafolks Børn kunne blive Officerer. Ganske vist er der sket en Ændring til denne Anordning, men det er kun med Hensyn til at bevisliggøre, om de vedkommende eje den Sum eller ej; der kunne de nu nøjes med en Erklæring. Men i Realiteten er intet ændret. Her tiltrænges der en Ændring, for at Bestemmelsen ikke skal hindre Smaafolks Børn i at blive Løjtnanter.

Hvis vi nu ved at stemme for disse Lovforslag gaa med til at forhøje Premierløjtnantslønningerne, saa maa vi af sim-

pelt Retfærdighedshensyn atter til at forhøje Lønningerne baade for vore Post-, Telegraf- og Trafikassistenten og for vore Lærere. Vi kunne dog ikke forsvare at forhøje Officerslønningerne, som allerede ere større end de Lønninger, de andre faa, og saa lade de andre, hvis Uddannelse er kostbarere, som have mere Arbejde, og hvis Gerning er mere ansvarfuld, vedblive at gaa paa samme Lønning.

Jeg vil gerne, inden jeg slutter, bede mine ærede Kolleger, mine ærede forhenværende Partifæller, at overveje, om de, hvis dette Forslag var fremsat af en af de forrige Krigsministre, Hr. Madsen, Hr. Schnack, Hr. Tuxen eller Hr. Bahnsen, vilde have stemt for det. Jeg er sikker paa, at de, naar de ville være ærlige, maa sige nej dertil. Men naar de maa det, er det altsaa personlige Forhold, der her gøre sig gældende, det personlige Forhold overfor den nuværende Krigsminister. Jeg maa derfor sige til dem: Tænk saa paa, om ikke Sagen burde være det afgørende og det personlige det underordnede!

Ousen: Under den Forhandling, som fandt Sted i Gaar om det foreliggende Forslag, hørte jeg egentlig ingen indvende noget mod den Opfattelse, at de Mennesker, om hvem det foreliggende Forslag drejer sig, i Virkeligheden have for lidt i Løn. De Indvendinger, der bleve gjort mod Forslaget, vare af anden Art, det var enten Betimelighedshensyn eller politiske Hensyn, der bleve gjort gældende. Derimod fremkom der, mig bekendt, ikke nogen Indvending imod en Lønforhøjelse, naar man ellers fandt Tidspunktet belejligt. Ja, endogsaa den sidste ærede Taler var inde paa, at naar Tiden kom, da man skulde give sig i Lag med Forsvarsordningen, vilde man ogsaa være villig til at byde Lønninger, som virkelig vare tidssvarende. Senere kom han ganske vist ind paa en Sammenstilling af de Lønninger, som ydes i Militæretaten og i de civile Etater, og ud derfra kom han til det Resultat, at i Virkeligheden var Premierløjtnanternes Lønning tilstrækkelig. Om Sammenligningen passer, skal jeg ikke indlade mig paa at undersøge. Det er jo ikke altid, en saadan Sammenligning er rigtig, selv om de Tal, man kommer til, ikke kunne bestrides, thi det kommer an paa, om en Sammenligning virkelig kan drages mellem de paagældende Stillinger. Jeg gaar altsaa ud fra — og jeg tror ikke, jeg tager fejl —, at det blev almindelig anerkendt, at de nuværende Lønninger for